

**Pastorală Sfântului Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române
la *Duminica Ortodoxiei* din anul Domnului 2026**

**PREAIUBITULUI CLER,
CINULUI MONAHAL ȘI
DREPTCREDINCIOȘILOR CREȘTINI
DIN CUPRINSUL PATRIARHIEI ROMÂNE,**

*Har, pace și bucurie de la Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh,
iar de la noi arhieresti binecuvântări!*

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,*

În lumina duhovnicească a începutului Sfântului și Marelui Post, Biserica ne pune înainte, ca prim popas al urcușului nostru spre Înviere, *Duminica Ortodoxiei* – prăznuirea biruinței dreptei credințe asupra tuturor ereziilor sau rătăcirilor și, în chip deosebit, Duminica restabilirii solemne a cultului sfințelor icoane la Constantinopol în anul 843.

Pentru a înțelege deplin această biruință, se cuvine să amintim, fie și pe scurt, drumul anevoios parcurs de Biserică în secolele VIII-IX. În acea vreme, împărați precum Leon al III-lea Isaurul și Constantin al V-lea Copronimul, confrunțați cu presiuni politice și militare din partea popoarelor vecine și dorind o cooperare cu popoare necreștine din răsărit, au declanșat o luptă aprigă împotriva cinstirii icoanelor. Această încercare de compromis politico-religios a provocat o rană adâncă în viața credincioșilor și a monahilor Constantinopolului.

Sub purtarea de grijă a două împărătese cu viață sfântă, Irina și Teodora, Dumnezeu a rânduit formularea credinței ortodoxe privind cultul icoanelor. Astfel, la Niceea, în anul 787, Sfinții Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic au stabilit dogma cinstirii icoanelor, iar în anul 843, prin sinodul convocat la Constantinopol și prin proclamarea făcută de către Patriarhul Metodie, Ortodoxia a biruit deplin. Din acel moment, prima duminică a Postului Mare a devenit sărbătoarea triumfului dreptei credințe.

Două mari împărătese, două femei cu viață sfântă – Irina și Teodora, au reușit să împlinească, în chip minunat, voia lui Dumnezeu, într-o perioadă a istoriei în care, din păcate, unii bărbați împărați au devenit prigonitori ai sfintelor icoane.

Sfântul Ioan Damaschin – „*trâmbița Duhului Sfânt împotriva iconoclaștilor*” – spunea în secolul al VIII-lea: „*Nu mă închin materiei, ci mă închin Creatorului materiei, Care S-a făcut materie pentru mine*”¹. Iar Sfântul Teodor Studitul, în secolul al IX-lea, confirmă același adevăr al credinței potrivit căruia „*Cel nevăzut S-a făcut văzut pentru ca noi, văzând întipărirea Lui, să dorim asemănarea cu El*”².

Astfel, icoana devine fereastră spre Împărăția lui Dumnezeu, loc al prezenței harului, chemare la sfințenie și mărturisire a adevărului că Hristos este „*Chipul lui Dumnezeu celui nevăzut*” (Coloseni 1, 15).

În lumina acestor învățături, *Duminica Ortodoxiei* este un prilej de adâncă recunoștință față de mărturisitorii dreptei credințe – ierarhi, monahi, teologi și mulțime de credincioși cu viață curată – care au apărut adevărul chiar cu prețul vieții. Ei reprezintă „*norul cel mare de mărturie*” (cf. *Evrei* 12, 1) care ne însoțește și astăzi pe calea postului și a pocăinței.

Iubiți fii și fice duhovnicești,

Duminica Ortodoxiei ne arată că omul este icoana vie a lui Dumnezeu, creat după chipul Său (cf. *Facerea* 1, 26), chemat să reflecte în această lume iubirea, curăția și slava Celui ce l-a zidit. Sfântul Grigorie

¹ Sf. IOAN DAMASCHIN, *Contra iconoclaștilor* 1, 16, în vol. *Cele trei tratate contra iconoclaștilor*, trad., introd. și note Pr. Dumitru Fecioru, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2016, p. 65.

² Cf. Sf. TEODOR STUDITUL, *Scrieri împotriva iconoclaștilor*, trad. și introd. Policarp Pîrvuloiu, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2017.

Teologul ne îndeamnă: „*Cinstește-L pe Dumnezeu prin tine însuși, căci tu ești chipul Lui*”³.

Icoana sfinților nu este doar o amintire, ci o mărturie vie a împlinirii omului, o dovadă că harul poate transfigura o viață obișnuită și o poate ridica la asemănarea cu Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare spune: „*Cinstea adusă icoanei trece la prototip*”⁴, iar cinstea adusă sfinților trece la Dumnezeu. Așadar, icoana ne descoperă două mari adevăruri:

- cine este Dumnezeu pentru om: Cel ce S-a făcut văzut, apropiat, adică Dumnezeu Omul;
- cine poate deveni omul în relația cu Dumnezeu: asemenea lui Dumnezeu prin har, lumină și sfințenie.

Privind icoana, înțelegem că fiecare chip omenesc este chemat la viața veșnică. Într-o lume care adesea umilește, manipulează sau estompează valoarea persoanei, Biserica apără și afirmă valoarea unică și eternă în fiecare om: copil, bătrân, bolnav, refugiat, singur, marginalizat, deoarece el este o icoană a lui Dumnezeu, iar în cei mai smeriți strălucește cu adevărat chipul lui Hristos (cf. *Matei* 25, 40).

În anul 2026, declarat de către Sfântul Sinod ca fiind „*Anul omagial al pastorației familiei creștine*” și „*Anul comemorativ al sfințelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame)*”, suntem chemați să privim cu mai multă atenție la demnitatea chipului omenesc luminat de har: în familie, în jertfa discretă a mamelor, în dăruirea soțiilor și în statornicia femeilor credincioase care țin aprinsă flacăra iubirii în casele lor. În acest an comemorativ, Biserica a adăugat în calendarul liturgic și 16 sfinte femei, canonizate în anul precedent (2025) de către Sfântul Sinod, care, prin viețile lor luminate și mărturisitoare, au intrat în soborul sfinților din ceruri.

Totodată, pomenim cu evlavie și pe acele sfinte femei care au sfințit istoria Bisericii și au apărât adevărul credinței cu toată ființa lor de-a lungul vremii, între acestea numărându-se și împărătesele Irina și Teodora, prin care Dumnezeu a lucrat biruința Bisericii asupra ereziei iconoclasmului. Ele au purtat greutatea vremurilor cu inimă curajoasă și cu dragoste neclintită pentru Hristos, devenind chipuri luminoase ale mărturisirii credinței și modele de trăire pentru toți credincioșii.

³ Cf. SF. GRIGORIE TEOLOGUL, *Oratio* I, 4, în PG 35, col. 397.

⁴ SF. VASILE CEL MARE, *Despre Sfântul Duh* 18, în SF. VASILE CEL MARE, *Scrieri. Partea a treia*, trad., introd. și note Pr. Teodor Bodogae, coll. *Părinți și Scriitori Bisericești*, vol. XII, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1988, p. 60.

Prin ele și prin toți sfinții contemporani – părinți duhovnicești, mărturisitori și slujitori neobosiți – înțelegem că adevărata sfințenie se naște în inimă, acolo unde iubirea, iertarea și împăcarea restaurează chipul lui Dumnezeu cel milostiv din fiecare dintre noi.

Astăzi prăznuim triumful Ortodoxiei, care înseamnă biruință a dreptei credințe vii, deoarece credința trebuie și trăită, nu doar mărturisită. Ortodoxie înseamnă dreaptă credință, dar și dreaptă înțelegere; dreaptă gândire, dar și dreaptă slăvire; dreaptă reprezentare (*iconografie*), dar și dreaptă cântare (*imnografie*); dreaptă nevoință (*asceză*), dar și dreaptă socoteală sau măsură (*discernământul*, virtutea tuturor virtuților, cum au văzut-o părinții Bisericii).

Văzându-le și punându-le la inimă pe acestea, înțelegem că Ortodoxia este și dreapta vedere a lui Dumnezeu, care ne îndreaptă și propria noastră gândire și vedere ca ființe create după chipul Său cel sfânt. Ea ne îndreaptă propria creștere duhovnicească și slăvire a Celui care ne-a dăruit viață; ne îndreaptă propria evlavie și pocăință, dar și asceză și rugăciune, credință și trăire adevărată.

Ortodoxia nu este altceva decât firea umană sfințită, așa cum ni s-a făcut cunoscut nouă prin Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Dacă icoanele din biserici ne arată slava Împărăției lui Dumnezeu, icoana fratelui sau a surorii care se află în suferință ne arată modul concret în care putem dobândi această slavă.

Iubirea față de aproapele este lumina Ortodoxiei în viața de zi cu zi. Sfântul Apostol Ioan ne întreabă, zicând: „*Iar cine are bogăția lumii acesteia și se uită la fratele său care este în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în acela dragostea lui Dumnezeu?*” (1 Ioan 3, 17). Iar Sfântul Ioan Gură de Aur îndeamnă: „*Vrei să cinstești trupul lui Hristos? Nu îl disprețui când îl vezi flămând sau gol*”⁵.

Filantropia este, așadar, icoana vie a credinței noastre. Ea nu este doar un simplu gest social, ci o lucrare a Duhului, o prelungire a iubirii

⁵ Cf. Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Omilia 50*, 3, în Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Scrieri. Partea a treia*, trad., introd. și note Pr. Dumitru Fecioru, coll. *Părinți și Scriitori Bisericești*, vol. XXIII, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994, p. 584.

lui Dumnezeu în lume. Astfel, *Duminica Ortodoxiei* devine ziua în care Biserica întregă își întinde mâna spre cei încercați: oameni împovărați de multe lipsuri și suferințe, comunități aflate în dificultate, misiuni care își poartă crucea în locuri grele și parohii care trăiesc cu resurse puține, dar cu nădejde mare.

Ca în fiecare an, în această duminică binecuvântată, se organizează o colectă destinată *Fondului Central Misionar*, rânduit de către Sfântul Sinod ca formă de solidaritate în viața Bisericii. Acest fond sprijină lucrarea social-filantropică și misionară a Bisericii noastre, ajutând:

- eparhiile, parohiile și mănăstirile aflate în dificultate;
- familiile vulnerabile, copiii lipsiți de sprijin și persoanele aflate în suferință;
- programele educaționale, social-filantropice și social-misionare;
- comunitățile din zone defavorizate, care au nevoie de întărire și speranță.

Prin această lucrare binecuvântată, fiecare creștin se face părtaș la viața și la nevoile Bisericii, „*ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădularele să se îngrijească deopotrivă unele de altele*” (1 Corinteni 12, 25). În darul fiecărui creștin ortodox, fie el mic sau mare, se află puterea de a restaura o icoană vie: un chip de om întristat, un copil în lipsuri, un bătrân însingurat, o parohie aflată în grea încercare.

Dreptmăritori creștini,

În această *Duminică a Ortodoxiei* să ne apropiem de sfintele icoane cu inimă curată, descoperind în ele frumusețea chemării pe care Dumnezeu a sădit-o în fiecare dintre noi. Să privim, cu aceeași evlavie, și către chipul semenului nostru aflat în nevoie și să-l sprijinim după putere, ca pe o mărturie vie a iubirii lui Hristos.

La acest întâi popas duhovnicesc al Postului Mare, să ne străduim a ne asemena tot mai mult cu Domnul Iisus Hristos, Chipul Tatălui și izvorul sfințeniei noastre. În aceste zile binecuvântate, fiecare dintre noi este chemat să arate lumina credinței prin faptele sale, „*asa încât, văzând (oamenii – n.n.) faptele noastre cele bune, să slăvească pe Tatăl nostru Cel din ceruri*” (Matei 5, 16).

Mulțumindu-vă pentru dărnicia arătată în toți anii pentru realizarea *Fondului Central Misionar*, cu părintească iubire, vă adresăm tuturor

binecuvântarea apostolică: „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi toți!*” (2 Corinteni 13, 13).

**PREȘEDINTELE SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

† DANIEL,

Arhiepiscopul Bucureștilor,
Mitropolitul Munteniei și Dobrogei,
Locțiitorul tronului Cezareei Capadociei și
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

† TEOFAN,

Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

† ANDREI,

Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și
Clujului și Mitropolitul Clujului,
Maramureșului și Sălajului

† IOAN,

Arhiepiscopul Timișoarei și
Mitropolitul Banatului

† IOSIF,

Arhiepiscopul Ortodox Român
al Europei Occidentale și
Mitropolitul Ortodox Român
al Europei Occidentale și Meridionale

† NICOLAE,

Arhiepiscopul Ortodox Român
al Statelor Unite ale Americii și
Mitropolitul Ortodox Român
al celor două Americi

† TEODOSIE,

Arhiepiscopul Tomisului

† LAURENȚIU,

Arhiepiscopul Sibiului și
Mitropolitul Ardealului

† IRINEU,

Arhiepiscopul Craiovei și
Mitropolitul Olteniei

† PETRU,

Arhiepiscopul Chișinăului,
Mitropolitul Basarabiei
și Exarh al Plaiurilor

† SERAFIM,

Arhiepiscopul Ortodox Român
al Germaniei, Austriei și
Luxemburgului și Mitropolitul
Ortodox Român al Germaniei,
Europei Centrale și de Nord

† NIFON,

Arhiepiscopul Târgoviștei,
Mitropolit onorific
și Exarh Patriarhal

† CALINIC,

Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

† **IRINEU,**
Arhiepiscopul Alba Iuliei

† **IOACHIM,**
Arhiepiscopul Romanului
și Bacăului

† **CIPRIAN,**
Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei

† **TIMOTEI,**
Arhiepiscopul Aradului

† **IGNATIE,**
Episcopul Hușilor

† **SOFRONIE,**
Episcopul Ortodox Român
al Oradiei

† **NICODIM,**
Episcopul Severinului și Strehaiei

† **VENIAMIN,**
Episcopul Basarabiei de Sud

† **ANDREI,**
Episcopul Covasnei
și Harghitei

† **AMBROZIE,**
Episcopul Giurgiului

† **VISARION,**
Episcopul Tulcii

† **NESTOR,**
Episcopul Devei și Hunedoarei

† **SILUAN,**
Episcopul Ortodox Român al Ungariei

† **TIMOTEI,**
Episcopul Ortodox Român
al Spaniei și Portugaliei

† **VARSANUFIE,**
Arhiepiscopul Râmnicului

† **CALINIC,**
Arhiepiscopul Argeșului
și Muscelului

† **CASIAN,**
Arhiepiscopul Dunării de Jos

† **ATANASIE,**
Arhiepiscopul Ortodox Român
al Marii Britanii și Irlandei de Nord

† **LUCIAN,**
Episcopul Caransebeșului

† **IUSTIN,**
Episcopul Ortodox Român
al Maramureșului și Sătmăruului

† **ANTONIE,**
Episcopul de Bălți

† **VINCENȚIU,**
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

† **GALACTION,**
Episcopul Alexandriei
și Teleormanului

† **SEBASTIAN,**
Episcopul Slatinei și Romanaților

† **BENEDICT,**
Episcopul Sălajului

† **IERONIM,**
Episcopul Daciei Felix

† **SILUAN,**
Episcopul Ortodox Român al Italiei

† **MACARIE,**
Episcopul Ortodox Român
al Europei de Nord

† **MIHAIL,**
Episcopul Ortodox Român
al Australiei și Noii Zeelande

† **NECTARIE,**
Episcopul Ortodox Român
al Irlandei și Islandei

† **PAISIE SINAITUL,**
Episcop-vicar patriarhal

† **NICHIFOR BOTOȘĂNEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Iașilor

† **SAMUEL BISTRÎȚEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Vadului,
Feleacului și Clujului

† **NECTARIE DE BOGDANIA,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Chișinăului

† **SOFIAN BRAȘOVEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române
a Germaniei, Austriei
și Luxemburgului

† **TEOFIL TROTUȘANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Romanului
și Bacăului

† **TIMOTEI SĂTMĂREANUL,**
Arhiereu-vicar
al Episcopiei Ortodoxe Române
a Maramureșului și Sătmăului

† **TEOFIL DE IBERIA,**
Arhiereu-vicar
al Episcopiei Ortodoxe Române
a Spaniei și Portugaliei

† **IOAN CASIAN,**
Episcopul Ortodox Român
al Canadei

† **VARLAAM PLOIEȘTEANUL,**
Episcop-vicar patriarhal

† **TIMOTEI PRAHOVEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureștilor

† **ILARION FĂGĂRĂȘANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Sibiului

† **PAISIE LUGOJEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Timișoarei

† **MARC NEMȚEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române
a Europei Occidentale

† **DAMASCHIN DORNEANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Sucevei
și Rădăuților

† **EMILIAN CRIȘANUL,**
Episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Aradului

† **GHERONTIE HUNEDOREANUL,**
Arhiereu-vicar
al Episcopiei Devei și Hunedoarei

**Lettre pastorale du Saint-Synode de l'Église orthodoxe roumaine
pour le *Dimanche de l'Orthodoxie* 2026**

Bien-aimés clercs,
communautés monastiques
et fidèles confesseurs de la vraie foi
du Patriarcat roumain

*Grâce, paix et joie de la part de Dieu Père, Fils et saint Esprit
Et bénédiction pontificale de notre part !*

*Révérends et Très-révérends Pères,
Bien-aimés Frères et Sœurs dans le Seigneur,*

Dans la lumière divine sur laquelle s'ouvre le saint et grand Carême, l'Église nous propose, première étape de notre montée vers la Résurrection, le *Dimanche de l'Orthodoxie* : fête de la victoire de la vraie foi sur toutes les hérésies et les déviations, et Dimanche du rétablissement de la vénération des saintes icônes à Constantinople en 843.

Pour bien comprendre cette victoire, il est bon de rappeler brièvement le parcours difficile de l'Église aux VIIIème et IXème siècles. A l'époque, les empereurs Léon II l'Isaurien et Constantin V Copronyme furent confrontés à des pressions politiques et militaires de la part des peuples voisins ; ils voulurent coopérer avec les nations non chrétiennes d'Orient et déclenchèrent une lutte féroce contre la vénération des icônes. Cet essai de compromis politico religieux produisit une blessure profonde dans la vie des fidèles et des moines de Constantinople.

Par les soins de deux impératrices de sainte vie, Irène et Théodora, Dieu inspira la formulation de la foi orthodoxe en ce qui concerne la vénération des icônes. Ainsi, à Nicée, en 787, les saints Pères du Septième concile œcuménique

établirent le dogme de cette vénération ; en 843, par le concile réuni à Constantinople et la proclamation effectuée par le patriarche Méthode, l'Orthodoxie connut la victoire totale. Depuis lors, le premier dimanche du grand Carême est devenu la fête du triomphe de la vraie foi.

Deux grandes impératrices, deux femmes à la vie sainte – Irène et Théodora – réussirent à accomplir de façon miraculeuse la volonté de Dieu dans une époque où, que Dieu pardonne, certains hommes, des empereurs, se firent les persécuteurs des saintes icônes.

Saint Jean Damascène – « trompette de l'Esprit saint contre les iconoclastes » - disait au VIIème siècle : « Je me prosterne, non devant la matière, mais devant le créateur de la matière, qui s'est fait pour moi matière » (*Contre les iconoclastes* 1, 16). Et saint Théodore Studite, au IXème siècle, confirmait cette vérité de la foi selon laquelle « l'Invisible s'est rendu visible pour que nous voyions son image et désirions lui ressembler » (*Contre les iconoclastes*).

L'icône est devenue ainsi fenêtre du Royaume de Dieu, lieu de présence de la grâce, appel à la sainteté et confession de la vérité selon laquelle le Christ est *l'Image du Dieu invisible* (Col 1, 15).

A la lumière de ces enseignements, le Dimanche de l'Orthodoxie est l'occasion d'une profonde gratitude à l'égard des confesseurs de la vraie foi – hiérarques, moines, théologiens et foule des fidèles de vie pure – qui gardèrent la vérité au prix même de leur vie. Ils représentent *l'immense nuée de témoins* (He 12, 1) qui nous accompagne aujourd'hui encore sur la voie du jeûne et du repentir.

Bien-aimés Fils et Filles dans l'Esprit saint,

Le *Dimanche de l'Orthodoxie* nous montre que l'homme est l'icône vivante de Dieu, créé à son image (Gn 1, 26), appelé à refléter dans ce monde l'amour, la pureté et la gloire de celui qui l'a créé. Saint Grégoire le Théologien

a cette exhortation : « Glorifie Dieu par ta propre personne, car tu es son image » (*Discours I*, 4, PG 35, col. 397)

L'icône des saints est, non seulement un souvenir, mais le témoignage vivant de l'accomplissement de l'homme ; une preuve que la grâce peut transfigurer une vie ordinaire et peut l'élever à la ressemblance à Dieu. Saint Basile le Grand écrit : « L'hommage rendu à l'icône s'adresse à son prototype » (*Sur le saint Esprit* 18) ; et l'hommage rendu aux saints s'adresse à Dieu. Par conséquent, l'icône nous révèle deux grandes idées :

- Qui est Dieu pour l'homme : Celui qui s'est rendu visible, proche, c'est-à-dire le Dieu Homme ;
- Qui peut devenir l'homme dans sa relation avec Dieu : ressemblant à Dieu par grâce, lumière et sainteté.

Quand nous regardons l'icône, nous comprenons que chaque visage humain est appelé à la vie éternelle. Dans un monde qui souvent humilie, manipule ou estompe la valeur de la personne, l'Église défend et affirme la valeur unique et éternelle de chaque homme : enfant, vieillard, malade, réfugié, solitaire, marginalisé, puisqu'il est une icône de Dieu ; dans les plus humbles resplendit véritablement l'image du Christ (Mt 25, 40).

L'année 2026 a été déclarée par notre Saint-Synode « Année en hommage à la pastorale de la famille chrétienne » et « Année commémorative des saintes femmes du calendrier (myrrhophores, martyres, moniales, épouses et mères) ». Nous sommes appelés à considérer avec une plus grande attention la dignité du visage humain illuminé par la grâce : en famille, dans le sacrifice discret des mères, dans l'abnégation des épouses et dans la stabilité des femmes croyantes qui tiennent allumé dans leur maison le flambeau de l'amour. En cette année commémorative, l'Église a ajouté au calendrier liturgique encore 16 femmes, canonisées l'an dernier (2025) par le Saint-Synode : par leur vie pleine de lumière et par leur témoignage, elles sont entrées dans l'assemblée des saints du Ciel.

De même, nous faisons mémoire avec piété des saintes femmes qui ont sanctifié l'histoire de l'Église et ont, au long des temps, défendu la vraie foi avec toute leur sainteté : parmi elles nous nommons les impératrices Irène et Théodora, par lesquelles Dieu a opéré la victoire de l'Église sur l'hérésie iconoclaste. Elles ont assumé la dureté de leur époque avec un cœur courageux et avec un amour immuable pour le Christ ; elles sont devenues des images lumineuses de la foi chrétienne et des modèles de vie pour tous les chrétiens.

Par elles et par tous les saints contemporains – pères spirituels, confesseurs et serviteurs infatigables – nous comprenons que la véritable sainteté naît dans le cœur, là où l'amour, le pardon et la paix restaurent l'image du Dieu de miséricorde en chacun de nous.

Aujourd'hui, nous célébrons le triomphe de l'Orthodoxie, c'est-à-dire la victoire de la foi vraie et vivante : la foi doit être vécue, et pas seulement proclamée. L'Orthodoxie signifie la vraie foi, mais également la vraie intelligence, la vraie pensée, et la vraie louange : la vraie représentation (l'iconographie) et le chant véritable (l'hymnographie) ; le vrai renoncement (l'ascèse), et la mesure, le vrai discernement (vertu de toutes les vertus, comme l'ont bien les Pères de l'Église).

Nous voyons tout cela et l'inscrivons dans notre cœur ; nous comprenons que l'Orthodoxie est également la vraie vision de Dieu. Elle guide également notre pensée et notre vision parce que nous sommes des êtres créés selon son image sainte. Elle guide notre propre croissance selon l'Esprit et notre glorification de celui qui nous a donné la vie ; elle guide notre louange et notre repentir personnels, ainsi que notre ascèse et notre prière, notre foi et notre vie véritables.

L'Orthodoxie n'est pas autre que la nature humaine sanctifiée, telle qu'elle nous a été révélée par le Dieu-Homme, Jésus Christ, le Fils éternel de Dieu.

Bien-aimés Frères et Sœurs en Dieu,

Si les icônes de l'église nous montrent la gloire du Royaume de Dieu, l'icône qu'est notre frère ou notre sœur éprouvés nous indique la façon concrète selon laquelle nous pouvons connaître cette gloire.

L'amour pour le prochain est la lumière de l'Orthodoxie dans la vie de tous les jours. Le saint apôtre Jean nous interroge : *Si quelqu'un possède la richesse de ce monde et voit son frère dans le besoin, et qu'il ferme son cœur à toute compassion, comment l'amour de Dieu demeurerait-il en lui ?* (1 Jn 3, 17) Et saint Jean Chrysostome exhorte : « Veux-tu honorer le corps du Christ ? - ne le méprise pas quand tu le vois affamé ou nu » (Homélie 50, 3).

La philanthropie est ainsi l'icône vivante de notre foi. Elle n'est pas un simple geste social : elle est une opération de l'Esprit, un prolongement de l'amour de Dieu dans le monde. Ainsi, le *Dimanche de l'Orthodoxie* devient le jour où l'Église entière tend la main aux éprouvés : les hommes accablés par le besoin et la souffrance, les communautés en difficulté, les missions qui portent la croix dans des lieux difficiles et les paroisses dont les ressources sont maigres, mais l'espérance grande.

Comme chaque année, en ce dimanche béni, on organise une collecte offerte au *Fond Missionnaire Central*, organisé par le Saint-Synode comme manifestation de la solidarité dans la vie de l'Église. Ce fond soutient le travail social et philanthropique de notre Église, et aide :

- les diocèses, les paroisses et les monastères en difficulté ;
- les familles vulnérables, les enfants privés de soins et les personnes qui souffrent ;
- les programmes éducatifs, sociaux, philanthropiques et missionnaires ;
- les communautés des zones défavorisées, qui ont besoin de force et d'espérance.

Grâce à ce travail béni, chaque chrétien devient participant de la vie et les besoins de l'Église, *de sorte qu'il n'y ait pas de division dans le corps, et que les*

membres aient un commun souci les uns des autres (1 Co 12, 25). Dans le don de chaque chrétien orthodoxe, qu'il soit grand ou petit, se trouve la puissance de restaurer une icône vivante : un visage humain affligé, un enfant abandonné, un vieillard isolé, une paroisse en grande difficulté.

Fidèles confesseurs de la vraie foi,

En ce *Dimanche de l'Orthodoxie*, approchons-nous des saintes icônes avec un cœur pur, pour y découvrir la beauté de la vocation que Dieu a semée en chacun de nous. Regardons, avec la même piété, le visage de notre prochain en difficulté et secourons-le comme nous le pouvons, en témoignage vivant de l'amour du Christ.

En cette première étape spirituelle du Grand Carême, efforçons-nous d'imiter toujours davantage le Seigneur Jésus Christ, l'Image du Père et la source de notre sanctification. En ces jours bénis, chacun de nous est appelé à montrer la lumière de la foi par ses actes, *pour que les hommes voient nos œuvres de bien et rendent gloire à notre Père qui est aux cieux* (Mt 5, 16).

Nous vous remercions pour la générosité que vous avez montrée pendant tant d'années pour réaliser le *Fond Missionnaire Central*. Avec amour paternel nous vous adressons à tous la bénédiction apostolique : *Que la grâce de notre Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu le Père et la communion du saint Esprit soient avec vous tous !* (2 Co 13, 13).

Le président du Saint-Synode de l'Église orthodoxe roumaine

† Daniel,

Archevêque de Bucarest, Métropolitain de Muntenie et de Dobroudja, Lieutenant
du siège de Césarée de Cappadoce et

Patriarche de l'Église orthodoxe roumaine

Avec tous les membres du Saint-Synode